

Jean-Philippe Toussaint: De aarzeling. Vert. Marianne Kaas. Uitg. Van Gennepe, f 29,50

Het is niet verbazingwekkend dat de romans van Jean-Philippe Toussaint zich uitstekend laten verfilmen, zoals met zijn drie eerdere boeken al is gebeurd. Het visuele, het zonder nadere toelichting in beelden uitdrukken is zijn grote kracht. Zijn nieuwe roman *De aarzeling* beschrijft hoe een naamloze ik-figuur (van wie pas halverwege het boek duidelijk wordt dat het om een man gaat) met een baby zijn intrek neemt in een pension in een triest havenplaatsje, waar hij van plan is kennissen te bezoeken. Tot een bezoek komt het niet, hij aarzelt lang, ontdekt steeds meer onheilspellende aanwijzingen en voortekenen voor een complot. Of ontwikkelt zich een persoonlijke paranoia? Alles lijkt op zichzelf normaal en rationeel, maar de som van de delen is onwerkelijkheid. Een 'verhaal' in de eigenlijke zin van het woord is er niet – in feite gebeurt er helemaal niets, behalve in het hoofd van de man – maar de lezer raakt volkomen in de ban van het rusteloos, koortsig combineren en deduceren van de indicaties die de ik-figuur meent te ontwaren. Verleden en toekomst bestaan niet, alles speelt zich af onder de beklemmende stolp van het heden. En weer die prachtige beelden die keer op keer opdoemen en niet alleen de hoofdfiguur, maar ook de lezer blijven achtervolgen en voortjagen – de dode zwarte kat met een vissekop in zijn bek die in de haven drijft, de glazen terrasdeur die dicht, open, op slot of juist niet op slot is, het geheimzinnige eiland met de rondwentelende vuurtoren, het dorpsplein met de eenzame oude auto. Een knap boek, waarmee Toussaint eens te meer bewijst dat hij het etiket van belangrijk en volstrekt oorspronkelijk schrijver dat hem vanaf zijn debuutroman *De badkamer* is opgeplakt in alle opzichten verdient.